

‘ Όταν διάλεξαν οι Μοίρες’

Της γης το φως και το σκοτάδι τρείς ήταν που ορίζαν.

Τρεις του Δία οι θυγατέρες ύφαιναν , έπλεκαν , κεντούσαν.

Όλη μέρα έπλεκαν Κλωθώ , Λάχεσις και Άτροπος

και στου Άδη τα λημέρια σκόρπιζαν τον θάνατο.

Η μια η Κλωθώ , εγγονό είχε στην Σπάρτη , πολεμούσε για την ζωή και την πατρίδα δαύτη.

Όλη μέρα έλεγε, « το ψηλό μου παλικάρι που έχει δύναμη λιονταριού και ελαφίσια χάρη».

Ακούγανε οι αδερφές της την υπερηφανειά της

Και χαρίζανε στον εγγονό της λόγια ασήμι και χρυσάφι !

Και σαν τον θάνατο του Μενάνδρου ετοιμάζαν,

έφτασε ο Ερμής και τον θάνατο αναβάλαν.

« Καλώς όρισε του Ολύμπου ο αγγελιοφόρος.

Σε ποιόν θνητό παρήγγειλε ο Δίας να χαριστεί ο ζόφος;»

« Της γης άρχοντας τρανός με στέλνει να αναγγείλω

ότι η ζυγαριά του πολέμου τον θάνατο στην Σπάρτη θέλει να χαρίσω.

Τη νίκη αλλού θα τη δωρίσω κι εσύ , Κλωθώ , πιάσε δουλειά.

Του εγγονού σου τη ζωή στον Άδη πρέπει να δανείσω».

Και σαν τ’ ακούει τα λόγια τούτα η Κλωθώ

« Στης γης το τέλος θα πάω να ριχτώ , κατάρα στους θεούς που το παιδί μου παίρνουν

και στις ζωής το άδικο που μες τον πόλεμο το παρασέρνουν».

Τον λόγο παίρνει η Λάχεσις και με δυνατή φωνή μιλάει
της αδερφής της τον πόνο θέλει να κοπάσει.

« Τον νου σου βάλε να σκεφτεί ,
η λογική στη ζωή σημαντικό λιθάρι.

Μακάρι να πέθαινε και ο δικός μου εγγονός από εχθρικό κοντάρι.

Τύμβο θα υψώνανε ψηλό, ζηλευτή θα ήταν η τιμή του
και με της ανδρείας το σημάδι θα χαραζόταν το κορμί του».

Παίρνει η Κλωθώ και του εγγονού της το κορμί στη ζυγαριά ζυγίζει
και ο θάνατος χίλια μύρια δώρα του χαρίζει.

Και σαν τα βλέπει όλα αυτά και σαν το κλάμα αφήνει,
επιτρέπει στη ζωή ήρωα να τον βαφτίσει.